

Вступ

*Поланна, Кракау
3 грудня X107 року*

Привіт, дорогий Ардене.

Я подумки кажу це тобі, бо зовсім скоро мене не стане. Ні, я, звісно, житиму. Але через дивовижну низку причин мушу попрощатися зі своїми спогадами, силами, сутністю — з тим, що творить мене. І з тобою теж. Я не знаю, що буде далі і як це все закінчиться. Чи виживу я наприкінці. Та ставлю на те, що виживу. Зірка Академії не має права на іншу ставку. Колись я розповім тобі, хто така Зірка і що це за місце — Академія Аматерасу. Колись я знайду тебе.

Але спершу — має статися все заплановане.

Я ніколи не бувала в цьому місті. Тут зараз зима, тому вже лежать сутінки і падає сніг. Ліхтарі всюди, зірчасті й дуже гарні, — мала б час, то ще погуляла б. Але, Ардене, часу більше немає. Я повинна зустріти свого помічника. Він не знає про це, але бездоганно підходить для моєї справи. Зветься Ігніс Еміліуш. Володіє рідкісною вогняною магією.

Я наближаюся до місця зустрічі. Це сходи, затиснуті між двома старовинними будинками. Вони оповиті туманом. Зовсім як мої подальші плани. Проте настрої гарний. Відчуваю: починається щось нове, щось особливе.

Дорогий Ардене, я певна: ти зараз на лекціях найпрестижнішого університету з усіх, до якого змогли заслати батьки. Сперечаєшся з викладачами й вивчаєш які-небудь міжнародні відносини чи економіку. Сподіваюсь, у тебе все добре. Хотіла б я про це дізнатися достеменно. Проте ось унизу сходів виростає тінь. Шанси на те, що цей мій Ігніс Еміліуш, високі.

Час прощатися. Тримайся гордо, Заксе Максиміліане Ардене. Люблю тебе всюди й завжди.

Твоя буремна старша сестра.

Розділ 1

Безліч невідомих Дверей

*Арсонвін, Головний офіс Комісії магів
22 червня X108 року*

— Представтеся, будь ласка.

— Ви мене щойно називали на ім'я.

— Назвіться. Так вимагає протокол.

— Селеста Летта С, дочка Сайлена Арістела С та Самаели Кайт Ар'рін, спадкоємиця Ашера.

— Чи клянетеся ви всіма Духами, що добровільно і без викривлення й приховування фактів відповісте на запитання Комісії?

— Я неповнолітня і тому не зобов'язана нічим клястись, а також маю право оскаржити ваш допит.

— Це виняткова ситуація. Чи клянетеся ви...

— Гарзд, гарзд. Клянуся.

— Добре. Скажіть, будь ласка, де ви перебували вранці 21 червня?

- У коледжі Хейль. Я там навчаюся.
- Чи отримували ви повідомлення від батьків напередодні 21 червня? Чи контактували з ними?
- Ні. І ще раз ні.
- Чи не помітили ви перед від'їздом з дому чогось загрозливого, незвичайного або підозрілого?
- Загрозливі, незвичайні або підозрілі речі в домі хранительки Ашера, Грози Магів? Я вас прошу...
- Відповідайте чітко та по суті, будь ласка.
- Ні, нічого. Нічого я не помітила.
- Вам відомо про інцидент Кракау чи місце перебування ваших батьків?
- Лише те, що було в газетах.
- Батьки не залишили для вас повідомлень?
- Ні.
- Ви маєте думки, куди вони могли б вирушити, якби вижили?
- Ні.
- Можливо, до головного дому роду С?
- Ні.
- Комісія зобов'язує вас негайно надати інформацію про місце перебування ваших батьків у разі, якщо дізнаєтеся його. Від цього залежать спокій та добробут чаклунської спільноти. Справа серйозна, леді С. Зрозумійте: вони поставили під загрозу таємність існування чаклунів — і зробили це найбільш явно з часів Війни Трьох.
- Розумію. Я можу йти?
- Останнє запитання: чи відомо вам щось про обставини загибелі вашого брата, Ігніса Еміліуша С?
- Ні. Я не бачила його понад пів року, пане Косіу.
- Дякуємо за співпрацю. Ми триматимемо вас у курсі новин.

Тоскарді, Фоерга

Липень X637 року, задовго до наших днів

— Панно Міретті, якщо ти приєднаєшся, то шанси на успіх зростуть!

Альмонді Ламанні говорив з пристрастю, притаманною всім південцям. У його вустах задум ставав необхідним і неминучим, проте Меріарія вже спілкувалася з чаклунами різного штибу, тож умовляння — пристрасні чи ні — не мали такого впливу, як бажав Альмонді.

Засновниці Архівів сповнилося вісімнадцять літ. Архівам — два. За цей час бажання Меріарії впорядкувати історію магів переросло у з'яву спілок, котрі збирали давні перекази та записували те, що передавалося з вуст у уста. Історії плинули з усіх куточків — від спекотної Чадри та пустельного Шімру до холодних вершин Скандії і крижаних заток Норвені.

Батьки Меріарії, великі маги Фідолі та Орланда Міретті, бідкалися: ще рік-другий — і на їхню доньку не гляне жоден гожий наречений. Перезрілий плід не вабить погляду. Ще скажуть, що хвора й слаба. Адже в її віці чаклунці личить мати мужа й колисати другу дитину.

Меріарія називала рукописи своїми «дітьми» й відмовлялася від вигідних пропозицій. А ті почали надходити, заледве їй виповнилося дванадцять — відповідний для шлюбу вік. Що насправді донька має на думці, подружжя Міретті не знало.

Тепер вона стояла, склавши руки на грудях, дивилась у темні, мов сливки, очі Альмонді Ламанні, та відмовлялася від буремної ідеї.

— Я не підтримую вашого задуму. Як хочете робити щось — робіть. А на мене не покладайтеся.